

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 14872

гр. София, 18.04.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 84 състав, в
закрито заседание на 18.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Спас Спасов

като разгледа дело номер **11357** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 176а от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по искане на К. П. Ш., гражданин на И., [дата на раждане], за изменение на решение № 5878/13.02.2026 г., пост. по адм. д. № 11357/2025 г. по описа на Административен съд София-град.

В искането се сочи, че по делото били представени достатъчно доказателства, че соченият разход е сторен действително от името и за сметка на жалбоподателя поради което било ирелевантно кой е действителният извършител на плащането. Иска се изменение на съдебния акт като се присъди пълният претендиран размер на разноските.

Ответникът, в срока по чл. 176а, ал. 2 от АПК, изразява становище за неоснователност на искането.

Искането е допустимо. Подадено от надлежна страна и в срока по чл. 176а, ал. 1 от АПК и подлежи на разглеждане по същество.

С решение № 5878/13.02.2026 г., постановено по адм. д. № 11357/2025 г. по описа на АССГ, по жалба на молителя е отменен отказ по заявление от 11.09.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза тип „D“), издаден от завеждащ „Консулска служба“ в Посолството на Република България в [населено място], И., преписката е изпратена за ново произнасяне.

Ответникът е осъден да заплати на оспорващия разходите за заплатена държавна такса, като искането за присъждане на адвокатско възнаграждение в размер на еврвата равностойност на 1200 лева с ДДС е оставено без уважение.

В мотивната част на съдебния акт съдът е изложил, че от страна на жалбоподателя са претендирани разноски - 10 лв. държавна такса и адвокатски хонорар – 1200 лв. с ДДС. По делото е представен договор за правна защита и съдействие между К. П. Ш. и работодателя „Ягуар-2“ ЕООД като платец, от една страна, и адвокатското дружество – представител – от друга страна. Представена е фактура за заплатено адвокатско възнаграждение с получател „Ягуар-02“ ЕООД. Според установената на ВАС няма пречка разноските за адвокатско възнаграждение да се заплатят от трето лице, но в този случай е необходимо да се представят доказателства за това, че

плащането е извършено със средства на страната или са за нейна сметка (определение № 673/22.01.2024 г. по адм. д. № 12117/2023 г., на ВАС; определение № 8663/07.10.2022 г. по адм. д. № 8333/2021 г., на ВАС и др.).

Искането е основателно.

От данните по делото се установява, че между жалбоподателя, трето лице и адвоката е сключен договор за правна защита и съдействие от 24.10.2025 г., с който третото лице, от името и за сметка на доверителя, се задължава да плати на адвоката претендираната сума за адвокатско възнаграждение като жалбоподателят се задължава да възстанови тази сума на третото лице. В чл. 4 на договора е уредено, че всички разноски се заплащат от третото лице по заявка на жалбоподателя, които разходи жалбоподателят се задължава да възстанови.

Според актуалната практика на Върховния касационен съд не е от значение кой е платил разноските – дали самата страна или трето лице, стига да е установено, че плащането е за сметка на страната, която претендира разноските (вж. определение № 4428/04.10.2024 г. по ч.гр.д. № 2835/2024 г. на ВКС, III г.о., определение № 4428/04.10.2024 г. по ч.гр.д. № 2835/2024 г. на ВКС, III г.о. и др.)

Съгласно чл. 73, ал. 1 ЗЗД паричното задължение може да бъде изпълнено от всяко трето лице, поради което за присъждането на разноски е без правно значение кой е вписан като вносител в платежния документ и дали той е действал по писмено или устно овластяване от страната, или е действал като гестор. Важното е разноските да са реално заплатени за нуждите на процеса и за сметка на страната, която има право на разноски (определение № 3548/11.07.2024 г. по ч.гр.д. № 4760/2023 г. на ВКС, I г.о.)

За да бъдат присъдени разноските трябва да е доказано, че те са реално заплатени и че имуществената сфера на ищеца е засегната – т.е. че плащането е за негова сметка. Това може да се установи с всякакви доказателствени средства, включително договор за заем, споразумение за извънсъдебно прихващане или други документи, удостоверяващи, че ищецът дължи възстановяване на сумата на третото лице (Определение № 3664/19.07.2024 г. по ч.гр.д. № 2487/2024 г. на ВКС, III г.о.), каквито и доказателства са представени.

Действително в миналото е съществувала противоречива практика относно това дали разноски, платени от трето лице, могат да се присъждат в полза на страната, ако не е доказано, че плащането е за нейна сметка (определение № 444/01.07.2019 г. по ч.т.д. № 1029/2019 г. на ВКС, II т.о. и др.). В по-новата практика обаче се утвърждава разбирането, че ако е доказано, че ищецът дължи възстановяване на сумата на третото лице (например по договор), разноските се считат за направени за негова сметка и са дължими от ответника при благоприятен изход на делото.

С оглед изложеното искането се явява основателно, същото не е и прекомерно с оглед разпоредбата на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 за възнагражденията за адвокатската работа и не следва да бъде допълнително редуцирано.

Воден от горното и на осн. чл. 176а, ал. 3 от Административнопроцесуалния кодекс съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ИЗМЕНЯ решение № 5878/13.02.2026 г., постановено по адм. д. № 11357/2025 г. по описа на Административен съд София-град в частта му за разноските като
ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на К. П. Ш., гражданин на И., [дата на раждане], сумата 613, 55 евро разноски за адвокатско възнаграждение
Определението може да се обжалва в 14-дневен срок от съобщаването му с частна жалба пред Върховния административен съд

